

Utställning: Stefan Rydéen

Nattens alla solar: måleri och glas

Stefan Rydéen

Galleri Örsta, Kumla

Öppen 2 mars -24 mars

—

Glad

På Galleri Örsta utanför Kumla ställer **Stefan Rydéen** ut målningar och arbeten i glas. Under lördagens vernissage spelade violinisten **Karin Hellqvist** och poeten **Karin Envall** läste sina texter, för att låta olika konstarter beblandas. Det var en givande invigning av en spännande utställning. Här ska genast sägas att jag inte kommer att analysera utifrån teknik och tillvägagångssätt, utan enbart utifrån intryck och känslor, för det är det som utställningen lockar till och dit min kunskap sträcker sig.

Mötet mellan målningarna och glasarbetena visar sig vara en lyckad kombination. Det uttryck målningarna ger betraktaren är inte det samma som glaset ger, vilket bildar en växelverkan. Medan målningarna bjuder in, låter betraktaren följa en stig, ett spår in till något som anas längre fram – en tillflyktsort, en vilsam öppning där något kan hända – är glasens uttryck mer problematiserat. De låter inte betraktaren sjunka in i en enkel relation utan kräver något mer, något extra. Min upplevelse är att de skickar ut budskapet: kom och förstå mig om du kan.

Målningarna ska ses på avstånd, vilket lokalen tillåter. Då framträder helheten och risken att förlora sig i detaljer, som kan ske om man står nära inpå, elimineras. Motiven är diffusa landskap: gläntor i skogar, vattenlinjer och växter. Ju mer du iakttar, ju mer ser du. Det är målningar som ska upplevas, inte analyseras och tänkas rationellt om. Du känner att du försvinner in bland träden på stigen som vindlar sig. Du ser vattnets krusningar och hör det stilla rasslandet av vind i vasskanten. Du möter blommornas skarpa färger, nästan påträngande vackra i sitt behov av uppmärksamhet, och du förnimmer något i helheten som

andas ro. Det är som att bli inbjuden till en stillsam fest, där färgerna och landskapen inger förhoppningar om försoning och ett slags livgivande enkelhet, även om du anar att det finns mörka moln bakom motiven, att det ljusa kan höljas i skuggor. Det är vackert, och jag tycker mycket om det. Särskilt två målningar håller mig kvar: *Lång tid* och *Den mörka klangen*.

Glaskonsten bjuder som sagt på ett delvis annat uttryck. Jag tycker om att färdas mellan den och målningarna – det är som att

Öppen och stängd

passera en diffus men avgörande gräns – fastän några av dem är svårare att ta till sig än de andra. Det är något med den här delen av utställningen som gör mig distraherad, lite oroad, vilket skapar spänning. Varför ringlar det så, och varför ser det ut som om något spills ut? Varför hänger den så vackert där, *Sväva*, när det alldeles nära på golvet ligger ett *Svart nystan kommer*? I utställningen finns dessutom två gröna glasarbeten som ger uttryck för i positiv mening något vulgärt, något diva-aktivt mitt bland de andra, där de står i all sin glans.

Rydéens utställning rekommenderas varmt för den som vill låta sina tankar vindla iväg utan att veta färdmålet. Den är både oroande, tankeväckande, vacker och vilsam – beroende på betraktarens eget öga. Sen må det vara att jag inte faller lika mycket för alla delar – helheten bjuder på en spännande resa bland livsavgörande frågetecken och rogivande rastställen.

—

Agneta Hagerud är litteraturvetare och lärare

